

Ur *Fjärde Internationalen* 2/1973

Livio Maitan

Argentina under nyperonismen

1. Den argentinska bourgeoisin accepterade att peronismen skulle få spela en ny ledande roll inom ramen för Gran Acuerdo Nacional (GAN)¹, dvs en politik som skulle ge militären en stark kontroll över en nyupprättad ”konstitutionell” regim och som samtidigt innebar en kompromiss mellan peronismen och andra traditionella politiska styrkor. Denna plan, som lades fram av Lanusse – det skarpaste huvudet bland diktaturens militärer – innebar att man ingrep och skulle isolera och om möjligt krossa ”extremisterna”, vilka representerades både av de organisationer som tagit upp den väpnade kampen och de mest stridbara av de arbetargrupper som brutit med den peronistiska fackföreningsbyråkratin.

Trots justeringar och förvrängningar visade resultaten av valet den 11 mars i grunden att radikaliseringsvågen hade nått en enorm omfattning, inte bara bland arbetarmassorna utan också bland stora skikt av småbourgeoisin. GAN-planen sopades bokstavligen åt sidan, och den argentinska bourgeoisin stod inför ett klart val: antingen med våld hejda vägen genom att hindra Campora från att överta presidentämbetet, eller spela ut det neo-peronistiska kortet. Det första alternativet skulle oundvikligen ha resulterat i att den mest revolutionära flygeln bland militären vunnit hegemoni och detta skulle i sin tur troligen ha lett till inbördeskrig, vilket ända från början skulle ha kännetecknats av väpnat motstånd. Därför beslöt den, trots yttersta högers desperata ansträngningar, att ta risken med en radikal omsvängning genom att återinsätta peronismen vid makten.

2. De dramatiska händelser som kännetecknade Camporas tillträde vid Casa Rosada visar på de villkor som råder när peronismen åter försöker upprätta sin hegemoni. De mest representativa ledarna för militärdiktaturen tvingades dra sig tillbaka från scenen utan att på något sätt kunna dölja sitt nederlag. Massmobiliseringen och de initiativ som tagits av de väpnade organisationerna – vilka genomgått det vilda förtryckets styrkeprov – tvingade igenom att alla politiska fångar skulle frigges. Allende och Dorticós hälsades av massorna, medan Rogers tvingades krypa och gömma sig i korridorerna. Hela den koloss, som skapats sedan Onganía tog makten 1966 har fullständigt rasat samman.

Följande fråga står nu på dagordningen: vilka är den argentinska bourgeoisins chanser att nå några framgångar genom den spektakulära omsvängning som den tvingats göra?

Det är helt självklart att de ekonomiska förhållandena i Argentina 1973 inte på något sätt kan jämföras med de förhållanden som rådde i slutet av andra världskriget och som skapade en gynnsam situation för det peronistiska experimentet. Det finns inte heller någon möjlighet för Argentina att slå in på den väg som Brasilien tagit efter militärkuppen 1964. För det första är det omöjligt att inom den peronistiska regimens ram införa de förhållanden för arbetarklassen som gorillorna i Brasilien genom det mest brutala våld kunnat införa för den brasilianska arbetarklassen. För det andra kan det inte finnas utrymme i Latinamerika för två ”subimperialism” och allt tyder på att Brasilien ger USA-imperialismen bättre garantier än Argentina. Därför verkar det mindre troligt med ett stort ekonomiskt uppsving som varar i flera år.

Detta innebär inte att bourgeoisin inte har något manöverutrymme. Det finns svängrum, och Campora & Co. kommer att utnyttja detta till det yttersta. Först och främst kommer de att lätta trycket från USA-imperialismen genom att vända sig till den västeuropeiska kapitalismen, som söker nya öppningar i sin allt skarpare konkurrens med USA. Detta innebär också

¹ *Gran Acuerdo Nacional* (GAN) – ”Den stora nationella överenskommelsen”, ett avtal om klassarbete och vapenvila.

möjligheter till nya investeringar, vilket möjliggör att man kan nå kortsiktiga resultat och avsevärt öka exporten av basprodukter som kött (på detta område är den nuvarande marknadsutvecklingen gynnsam för de producerande länderna). Samtidigt kan Argentina spela ut ett annat kort: en allians mellan de latinamerikanska länder som är intresserade av att hejda den brasilianska expansionismen – länder som redan gått samman i ”Andean Pact”. På detta sätt skulle den argentinska industrin under en viss tid och i viss utsträckning kunna säkra sig större utländska öppningar. Dessutom kan partiella nationaliseringar och liknande åtgärder innebära en viss rationalisering av de ekonomiska alternativen, vilket i sista hand stärker den argentinska kapitalismens ställning som helhet. USA-imperialismen kommer inte – samtidigt som det prioriterar Brasilien – att systematiskt kunna sabotera det neo-peronistiska experimentet med tanke på att dess snabba sönderfall skulle innebära att det inte finns någon alternativ lösning inom systemets ram. Slutligen kan den nya regeringen nå överenskommelser med några arbetarstater som uppenbarligen är intresserade av den utvecklingsprocess som nu pågår i Argentina (Perons planerade besök i Kina är i detta avseende betydelsefullt).

3. Att döma av valresultaten har peronisterna nu en bredare social bas än under åren 1945-6. Det är fr.a. de breda skikten inom småbourgeoisin som ändrat attityd efter hand som de blivit alltmer radikaliserade.

Teoretiskt sett bör detta garantera Campora avsevärt manöverutrymme inom politiken och hindra ett alltför snabbt sönderfall av regeringen. Men i praktiken är svårigheterna och motsättningarna enorma, och de dök upp vid ytan redan under de första regeringsdagarna.

Fr. a. får man inte för en sekund tappa ur sikte den mycket djupgående förändring som skett av de internationella sammanhangen sedan 1945. Särskilt den socialistiska revolutionens seger på Kuba och existensen även arbetarstat i Latinamerika drar upp tydligare skiljelinjer i klasskampen i Latinamerika. Å andra sidan har den argentinska bourgeoisin redan tidigare erfarenhet av peronismen: den känner dess begränsningar, den är medveten om riskerna och den har endast tillåtit *justicialismo* (rörelsen för social rättvisa) som en sista lösning.

Men i sista hand är det massornas attityd som blir avgörande. Och det nya peronistiska uppsvinget har drivits på bland de vuxna arbetarna genom de försämrade levnadsvillkoren och arbetarklassens minskade rättigheter efter Perons fall. Bland de unga arbetarna framstod peronismen – vilket är en myt – som en radikal, antiimperialistisk lösning med antikapitalistiska följder. Ingenta generationen arbetare kommer att nöja sig med demagogiska uttalanden eller åtgärder som är mer teatraliska än verkliga; de kommer inte att nöja sig med en ekonomisk situation som ständigt förstör deras köpkraft, eller att de får betala kostnaderna för den nationella ”enigheten”. Ända från början kommer de att vara mer kritiska än de arbetare var som förde Peron till makten för 30 år sedan.

Vid den tiden var fackföreningsorganisationerna det huvudsakliga instrument som tillförsäkrade Peron en hegemoni över massorna. De representerade i själva verket en historisk erövring av det argentinska proletariatet, vilket utnyttjades av dem för att förbättra levnadstandarden och göra verkliga vinster. Den nuvarande situationen är radikalt annorlunda. De peronistiska fackföreningarna är fortfarande mäktiga, men de har omvandlats, till starkt byråkratiserade apparater – som till och med utnyttjar gangsters mot sina motståndare – och de har misskrediterats starkt genom sin opportunistiska och sina ständiga kapitulationer. Under de senaste åren har detta skapat ständiga kriser, motsättningar på olika nivåer, och till och med splittringar genom att radikaliserade tendenser skapats och fabriksföreningar eller lokala organisationer anslutit sig till en antibyråkratisk klassorientering.

Vad gäller den peronistiska ungdomsrörelsen har den vunnit inflytande bland den radikaliserade småbourgeoisin likaväl som bland unga arbetare. Den inspireras i stort av ett antiimperialistiskt perspektiv och den är knuten till de peronistiska gerilla-organisationerna. Erfarenheter-

na från första maj-firandet visade omfattningen av denna sektor, trots repressiva åtgärder som avskedandet av Galimberti, och detta kommer att skapa svårigheter för den nya presidenten.

Slutligen har det under de senaste åren uppstått ett stort avantgarde inom arbetarklassen, vilket brutit med peronismen, eller aldrig varit under dess inflytande. Det är ett avantgarde som utvecklats i de mest dynamiska industrisektionerna, särskilt i Cordoba, klasskampens stormcentrum. Det har allt öppnare gått i kamp mot den traditionella fackföreningsbyråkratin och avvisat alla hänvisningar till Peron-myten, mognat under inflytande från den kubanska revolutionen och den revolutionära kampen i de latinamerikanska länderna och influerats av den internationella kommunistiska rörelsens förändringar, särskilt den sino-sovjetiska konflikten och händelserna i Kina 1966-69. Detta avantgardes existens – vars omfattning inte kommer fram i valresultaten den 11 mars (vid detta tillfälle intog den olika ståndpunkter, från taktiskt stöd till peronistiska kandidater som Lopez i Cordoba, eller stöd till PST, till bojkott eller blankröstning) är i fortsättningen en utomordentligt viktig faktor, som utgör den nödvändiga demarkationslinjen från det första peronistiska experimentet. Trots att detta avantgarde inte ännu kan spela avgörande roll och föra fram kortsiktiga alternativ bör man inte underskatta dess betydelse i de framtida striderna. Trots allt har detta avantgarde varit den drivande kraften i Cordobazos² och liknande mobiliseringar och i kampen på de ledande fabriker. Ur dessa led steg de militanter fram som blev en del av de väpnade styrkorna och som otvivelaktigt bidragit till att fördjupa den politiska krisen i landet och stimulerat kampen mot militärdiktaturen och bidragit till att Lanusse och GAN lidit nederlag.

4. Den nya regimen står inför enorma problem. Den måste bestämma sina ekonomiska planer och mycket snabbt börja genomföra dem i praktiken, för att få åtminstone stora sektorer av den organiserade arbetarklassen att stödja dessa planer; de måste göra eftergifter i fråga om lönerna för att kompensera arbetarnas alltmer försämrade köpkraft. Den måste få en parlamentarisk apparat på fötter som lidit av förlängd ledighet; reorganisera militären, som försvagats i ledningen genom diktaturens nederlag; och konsolidera polisapparaten, som också skakats genom kriserna. Den måste göra rörelsen mer effektiv och ge den en mer homogen struktur och återupprätta auktoriteten i de ledande fackföreningsapparaterna. Händelserna före och efter valet har visat på några av de svårigheter och motsättningar som ligger i genomförandet av dessa uppgifter.

Under de senaste veckorna har systemets kris blivit värre och det existerar nu ett maktvakuum som är mycket farligt för de härskande klasserna. Genom peronismens mångskiftande ideologi, har bourgeoisin lyckats att temporärt avleda massrörelsens dynamik. Men just i samma grad som massorna betraktar valet av Campora som en seger, känner de allt större förtroende för sina egna styrkor och kommer att – i det mycket gynnsammare sammanhang som nu råder – trycka på för full maskin. De är inte beredda att överlämna ett tomt papper till de nya makthavarna, eller att vänta för länge på konkreta resultat.

Liknande tendenser kan man se inom andra sociala skikt. Alla de som stödde den peronistiska rörelsen och bidrog till militärens nederlag känner att stunden nu har kommit för att genomföra kraven, om nödvändigt genom mobilisering av stridsstyrkorna. Särskilt kan strider i allt bredare skala utvecklas vid universiteten och i läroverken.

Det kommer att bli mycket svårt för den nya regimen att krossa dessa rörelser genom repression. Den kommer att söka utnyttja allt tillgängligt manöverutrymme för att skjuta upp striden, genom att mobilisera (föreningsapparaten till sitt försvar, genom att vidta vissa åtgärder mot trycket, genom att genomföra några spektakulära åtgärder (möjligen riktade mot USA-imperialismen)). Den kommer att pumpa in ny luft i myten Peron. för att han skall

² Cordobazo – arbetarstrider i Cordoba i maj 1969.

framstå som "landsfadern" som står över striden. Men detta kommer inte att räcka för att övervinna konfliktsituationen. Denna kommer att fortgå och t.o.m. fördjupas.

Detta innebär att den argentinska bourgeoisin inte kommer att kunna åtnjuta den relativa stabilisering som den skulle behöva för att kunna genomföra sina planer. Med andra ord: den kommer inte att kunna återupprätta de nödvändiga ackumulationsmarginalerna för ett, ekonomiskt uppsving med "fredliga medel" och på arbetarklassens bekostnad. Därför kommer installationen av den konstitutionella regimen och Camporas presidentskap i sista hand bara att vara ett mellanspel som bourgeoisin alltmer måste ifrågasätta nyttan av. Behöver man påminna om att militären trots nederlaget har kvar sin apparat och kan försöka få revansch så snart som situationen blir gynnsammare?

Huvudfaran för arbetarklassen och den revolutionära rörelsen i det nuvarande stadiet ligger i möjligheten att massornas dynamik och stridsvilja endast uttrycks i sektoriella strider, utan att dessa samordnas. De kan rinna bort i sanden eller resultera i marginella vinster, eller också tvärtom: ersättas av spontana explosioner, som står inför risken att isoleras eller tryckas ned, eller i vilket fall inte resultera i några verkliga vinster.

5. Revolutionärernas centrala uppgift under detta stadium är att vinna en massbas, om så bara inom några få av klasskampens epicentra. Detta mål kan bara nås genom att man till den revolutionära organisationen vinner de kadrer som spelat en ledande roll i striderna sedan den första Cordobazo (maj 1969) – eller att den revolutionära organisationen åtminstone vinner inflytande över dem.

Varje framgång för den revolutionära organisationen på detta område kommer att bidra till att stärka massrörelsen som helhet, och därigenom fördjupa systemets kris och öka den politiska mognaden bland breda arbetarskikt och arbetarbefolkningen i allmänhet och befria dem från det inflytande som bourgeoisin fortfarande har över dem genom den peronistiska ideologin. Samtidigt kan en effektiv integration bland massorna ge den revolutionära organisationen gynnsammare villkor för att möta de oundvikliga styrkeproven, gynnsammare villkor inför ett nytt stadium, där underjordisk verksamhet och väpnad kamp åter måste prioriteras, med ökad effektivitet som följd.

För att tillämpa en sådan inriktning måste klarhet vinnas på följande punkter:

I. Uppnåendet av ett massinflytande genom viktiga kadrer bland arbetarnas avantgarde förutsätter en hård och systematisk kamp som innefattar hela den revolutionära marxismens ståndpunkter, oberoende av de svårigheter som vid ett visst stadium kan uppstå. Varje möjlig anpassning till den nuvarande nivån hos massorna eller breda skikt av den kan, ytligt sett, lösa frågan om att upprätta band med massorna. Men den skulle oundvikligen leda till en svanspolitik som är tom på varje perspektiv och utan en revolutionär metodik.

II. Revolutionärerna får inte en sekund förlora ur sikte nödvändigheten att kämpa för att klargöra naturen hos den regim som tog över efter valen 11 mars. med andra ord: avmystifiera peronismen. Detta innefattar att man definierar periodens förrevolutionära karaktär, den revolutionära processens natur i Argentina och det strategiska målet att kämpa om makten. Det gäller inte att föra en abstrakt kamp om "principer" eller för "analytisk noggrannhet". Det är fråga om en politisk kamp, vars målsättning är att hjälpa arbetarklassens och de förtryckta massornas breda avantgarde att ta språnget från protesten och den instinktiva revolten till en klassmässig politisk självständighet och till revolutionärt medvetande. Det måste råda klarhet på denna punkt: om detta mål inte nås, kan det inte bli några verkliga framsteg i den revolutionära kampen. Å ena sidan kommer varje massrörelse – inklusive den bredaste och aggressivaste – förr eller senare att hamna i en återvändsgränd, antingen genom att den tröttnar ut sig själv eller genom att den krossas av repressionen. Å andra sidan skulle varje handling av det

politiska avantgardet och den revolutionära organisationen som är oberoende av den konjunkturella betydelsen, i sista hand döma den till isolering och i bästa fall endast få symboliskt värde.

III. Revolutionära marxister måste systematiskt betona osäkerheten i det ”demokratiska” mellanspelet och oundvikligheten av väpnade konfrontationer. De får inte nöja sig med att avmystifiera alla illusioner om parlamentarism och om massornas spontana kraft, utan också – mera preciserat – betona behovet av att man förbereder sig på att besvara fiendens oundvikliga angrepp, oberoende av vilken form de tar sig. Detta innebär att man måste bygga upp en underjordisk apparat, att denna apparat under inga omständigheter får ges upp; att man även under det demokratiska mellanspelet har kvar perspektivet på väpnad kamp för att motverka repressiva aktioner mot massrörelsen eller det revolutionära avantgardet.

6. Efter att ha klargjort sin grundläggande inriktning och sitt övergripande perspektiv får revolutionärerna inte tveka ge sig in i kamp även för de blygsammaste omedelbara krav. Det viktiga är att gripa tag i den potentiella dynamiken i dess strider och genom erfarenheten skola de som deltar i dem.

Revolutionärerna måste särskilt stimulera kampen för löneökningar, för arbetarnas rättigheter på fabriken (mot arbetsköparnas repression) och för elementära krav, inte bara i fabrikena, utan också i slumområdena.

Likaså måste de betona övergångskraven för att kunna stimulera stridernas antikapitalistiska dynamik. I samband med en förrevolutionär kris går sådana krav utöver propagandastadiet och blir föremål för politiska kampanjer och för agitationen.

Två exempel: kampen mot inflationen och kampen för expropriation av de imperialistiska företagen.

Den minskade köpkraften har varit katastrofal för de argentinska arbetarna under flera år. Kampen mot denna måste innefatta en kamp för glidande löneskala och periodisk höjning av löner som är otillräckliga och inte hänger med. En kamp för glidande löneskala som syftar till arbetarnas och folkmassornas kontroll över försäljningspriserna skulle få en otvivelaktig politisk betydelse i den nuvarande situationen.

Vad gäller kampen mot de imperialistiska industrigrupperna, måste revolutionärerna motsätta sig varje åtgärd som gynnar europeiska kapitalister och samtidigt ska de kräva expropriationer utan kompensation, under arbetarkontroll.

7. Revolutionära militanter kommer att dras in i kampen för att förnya fackföreningarna, genom att fördjupa de differentieringar som skett under flera år, men som hittills bara gett partiella och ovissa resultat. De kommer att organisera eller stimulera antibyråkratiska stämningar på basnivå med sikte på att bygga en klasskampsrörelse i nationell skala. De kommer att undvika varje identifiering med oppositionsströmningar som själva hör hemma inom byråkratin. Med perspektivet inställt på fullständig självständighet från regeringen och varje borgerlig ekonomisk eller politisk organisation kommer de att föra fram plattformar där de krav som de breda massorna själva upplever som viktiga bildar utgångspunkten. Men det vore likväl felaktigt att identifiera klasskampstendensernas plattform med den revolutionära organisationens strategiska och taktiska inriktning eller att inte dra nytta av varje laglig möjlighet.

I en situation av förrevolutionär kris – och en sådan existerar nu – ligger det i revolutionärernas intresse, och är möjligt för dem att stödja och ge en impuls till skapandet av demokratiska basorgan. Dessa organ uppstår utifrån behoven hos de mest militanta arbetarna och befolkningsskikten att bryta med de traditionella apparaternas rutinmässiga funktioner och att ge ett

mera omedelbart och effektivt uttryck för deras egna förhoppningar och bättre genomföra deras vilja. De är i första hand instrument för den revolutionära mobiliseringen och växer över till att bli embryon till en alternativ makt.

På alla nivåer av sitt militanta ingripande, kommer revolutionärerna att uttrycka sina ståndpunkter mot Campora-regeringen med yttersta klarhet. De kan ge kritiskt stöd till åtgärder som riktar sig mot imperialistiska intressen, men deras övergripande attityd kommer att vara en villkorlös opposition mot den nya borgerliga regeringen. De kommer att förklara att revolutionärernas mål är att bygga en arbetar- och folkregering, d.v.s. en regering som uttrycker intressena hos arbetarklassen och andra förtryckta skikt och utesluter varje deltagande från bourgeoisins och de oligarkiska skiktens representanter.

8. Perspektivet i det nuvarande stadiet får inte leda till att man glömmer bort de övergripande begrepp om revolutionär kamp som fördes fram av revolutionärerna under 1968-69. Massrörelsens resultat och de resultat som nåtts genom militärdiktaturens nederlag rättfärdigar inga illusioner om möjligheten att proletariatet "demokratiskt" och "fredligt" kan nå makten inom ramen för en konstitutionell regim som konsolideras på lång sikt. Men de rättfärdigar inte heller någon anslutning – varken direkt eller indirekt – till ett spontanistiskt-upprorsromantiskt begrepp om kampen om makten. Bortom konjunkturella skiftningar är det ett uppenbart faktum för revolutionärerna, att denna kamp i Argentina – mer än i nästan något annat land i Latinamerika – kommer att nå sin kulmen i stadsbefolkningens mobilisering för uppror. Men den väpnade konfrontationen kommer inte att begränsas till denna mobilisering, utan kommer att genomgå preliminära, mångskiftande och förlängda faser. Samtidigt måste man undvika varje illusion om att en begränsad, eller relativt begränsad, avantgardistisk kärna kan bli det revolutionära partiet och vinna hegemoni bland massorna under själva upprorsrörelsen.

För det andra: det faktum att man erkänner djupet i landets strukturella kris, massuppsvingets kraft och den neo-peronistiska lösningens vanskligheter, leder inte av nödvändighet till uppfattningen att erövringen av makten kan ske på kortsiktig basis. I själva verket får man inte glömma bort följande: (I) den borgerliga regimens fall i Argentina skulle vara en historisk katastrof för imperialismen. Härav följer det riktiga antagandet om en intervention – antingen direkt genom USA-imperialismen eller indirekt genom Brasilien eller andra länder – eller en substantiell hjälp till gorillatendenser som är beredda att ta risken med ett inbördeskrig. (II) trots den mognad som skett under de senaste åren har de breda utsugna massorna ännu inte frigjort sig från den borgerliga ideologin och den borgerliga politiska rörelsen. (III) det existerar inget revolutionärt parti med massinflytande, som inom relativt kort tidsrymd kan leda proletariatets revolutionära kamp och väpnade strider för att störta systemet.

Om denna analys är riktig, är det revolutionärernas främsta uppgift att samla sina styrkor och vinna inflytande över viktiga skikt av de förtryckta massorna för att få framgång i sin kamp. Detta mål kan nås genom ett systematiskt ingripande i de ekonomiska striderna, en allmän politisk intervention, och principiell politisk propaganda. Den kan nås genom att organisera och genomföra väpnade strider. Prioriteringen – liksom prioriteringen mellan legala handlingar och illegala – hänger uppenbarligen samman med en analys av den givna perioden och den säregna konjunkturen.

9. En balansräkning över den väpnade kamp som genomförts under de senaste tre åren ligger inte inom ramen för denna artikel. Vi skall därför begränsa oss till några allmänna betraktelser.

Enligt vår uppfattning gick de initiativ som togs om väpnad kamp mellan slutet av 1970 och första månaderna 1971 i riktning mot en sammanstrålning mellan de väpnade handlingarna och striderna inom viktiga delar av proletariatet och därigenom mot en synkronisering av den väpnade kampen och klasskampens speciella dynamik. Sålunda utgjorde vissa episoder där

ERP var den viktigaste stridspartnern det högsta stadiet i den väpnade kampen i Latinamerika sedan den kubanska revolutionen. Men sedan tog handlingar som dikterades av tillfälligheter och som siktade till att befria fångar, eller straffa diktaturens bödlar överhanden över aktioner som var sammanlänkade med massornas strider och behov. I detta avseende skedde militäristiska avvikelser, vilka i sista hand hindrade ackumulering av effektivt politiskt och organisatoriskt kapital genom den prestige man vunnit i de spektakulära initiativen och otaliga militanternas heroiska offer.

Likväl har händelserna under de senaste veckorna visat att de väpnade organisationerna inte på något sätt är isolerade från massorna. De har kunnat delta i stora mobiliseringar, fr.a. i befrielsen av de politiska fångarna – något som otvivelaktigt de bidrog till att genomföra. I mer allmän bemärkelse kan man inte förneka att det avgörande elementet i diktaturens nederlag var mobiliseringen av massorna efter maj 1969. Men gerillans strider bidrog till att fördjupa regimens kris, och hindra varje plan på att slå in på en ”brasiliansk väg” och krossade GAN. Samtidigt spelade den en roll som en faktor i avantgardets politiska mognadsprocess.

F.n. måste man prioritera politiska handlingar bland massorna och varje initiativ till väpnad kamp måste underordnas denna nödvändighet. Detta innefattar inte något perspektiv – som vi redan betonat – att lägga ned vapnen. Men det innebär att frågan om kampen mot repressio- nen och mot möjlig militärkupp måste ställas på massornas egen nivå. Med andra ord: å ena sidan måste avantgardets specialiserade avdelningar vara beredda att ingripa i massrörelsen för att garantera dess försvar; men revolutionärerna måste också systematiskt stimulera arbetarnas självförsvar. Å andra sidan måste den undvika initiativ som i praktiken leder till att man koncentrerar sina ansträngningar i en inriktning som är emot den prioritering som härrör ur den politiska analysen, dvs att avskilja sig från massorna, riskera för tidiga styrkeprov där revolutionärerna inte har tillräckligt med stöd, och som i sista hand hindrar den nödvändiga politiska kampen för att avmystifiera peronismen.

En revolutionär inriktning måste belysa de reformistiska och nationellt-populistiska regimerna och tendenserna i olika latinamerikanska länder. Dessa måste noggrant analyseras och deras klassinnehåll måste avslöjas utan några som helst eftergifter eller taktiska finter, utan att man sammanblandar ett möjligt stöd till specifika antiimperialistiska åtgärder med ett övergripande stöd eller acceptering av kompromisser i de politiska konfrontationerna.

De argentinska revolutionärerna måste uttryckligen ta avstånd från en serie ståndpunkter som intagits av de kubanska ledarna, vilka hindrar en konsekvent utveckling av kampen i Latinamerika. Solidaritet med den kubanska arbetarstaten och en korrekt värdering av den historiska betydelsen i de revolutionära handlingar som dess ledare genomfört, får inte leda till en nedtoning av kritiken mot de attityder den intagit, som stödet till Velascoregimen i Peru, det villkorlösa stödet till Allendes reformism i Chile, och accepteringen av den sovjetiska byråkratins begrepp, som kubanerna själva tidigare kritiserade. Den kubanska regeringen måste med rätta utföra politiska och diplomatiska handlingar som är taktiskt värdefulla, men man får inte underordna den revolutionära kampen i Latinamerika under sådana handlingar.

5 juni 1973